కాలజ్ఞానం

(పెద్ద కథ)

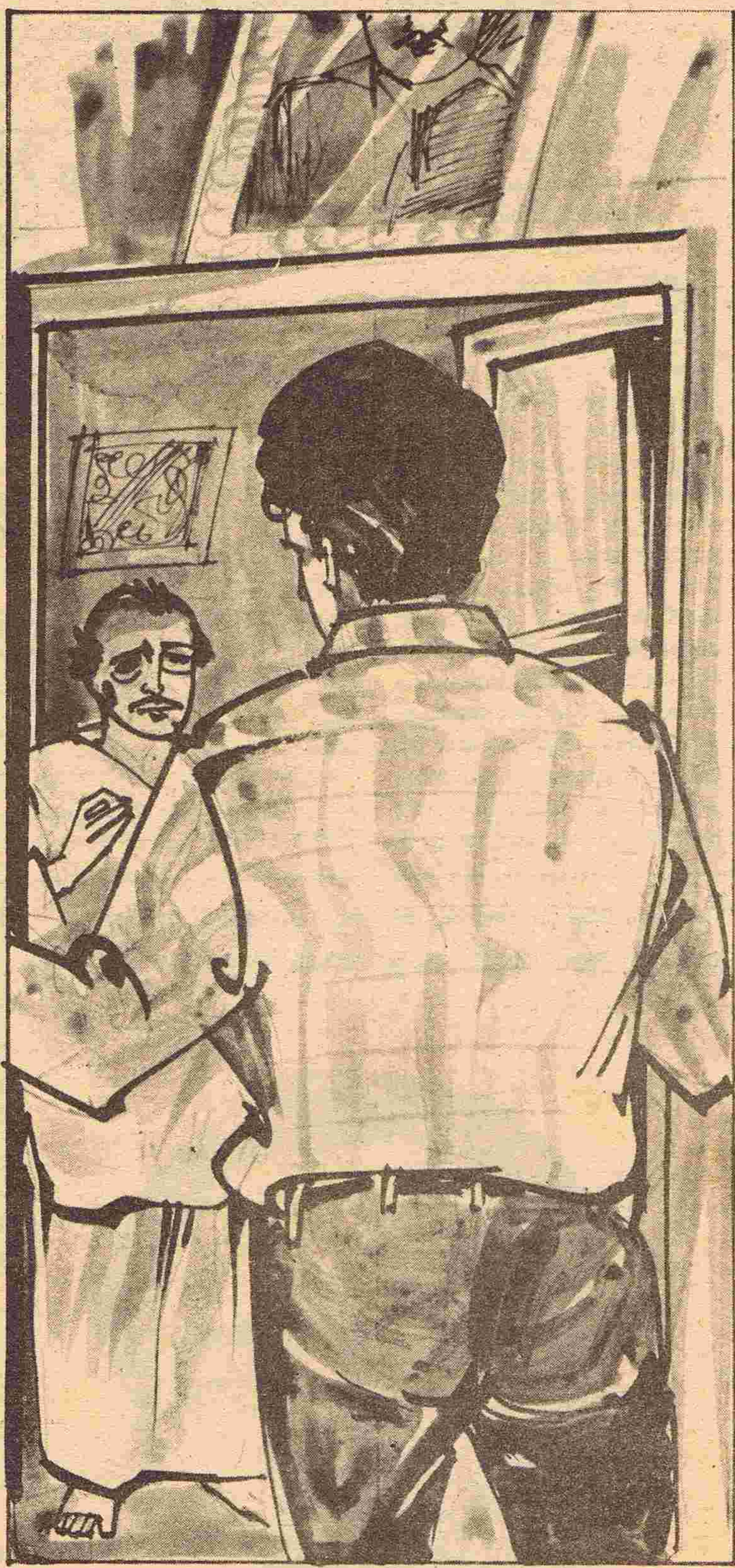

"విజయక్రాంతి"

Rest in Peace
This will not happen again.

చరిత్రలో అనేక యుద్ధాలు జరిగాయి. అనేక లక్షలు మంది హతులయ్యారు. కాని ఇంతటి దారుణ మైన హత్యాకాండ ఇంత పెద్దఎత్తున ఎప్పుడూ జరిగి వుండక పోవచ్చును. సరిగ్గా నలభై మూడు సంవత్సరాల క్రిందట ఇదే రోజు ఆగస్టు 6వ తేదీ ఉదయం కొన్ని నిముషాల్లో హీరోషిమా నగరం స్మశానంగా మారి పోయింది. మొట్ట మొదటి సారిగా అణ్వాయుధాన్ని మానవ జాతి తనపై ప్రయోగించు కుంది. కానీ చేసిన దారుణాన్ని మానవుడు అర్థం చేసుకోలేక పోయాడు. మూడు రోజుల్లో నాగసాకి పట్టణం కూడా ఇదే దుర్గతి పాలయింది. రోజు రోజుకి ఈ పిచ్చి ముదిరింది కాని తగ్గ లేదు. చక్కటి ఉద్యాన వనంలో మృతుల స్మారక చిహ్నంపై వేలాది ప్రజలు పుష్పగుచ్ఛాలు వుంచి నమస్కరించి వెళ్లి పోతున్నారు. అక్కడ ఆరోజు జరిగిన దారుణాన్ని నేను ఊహించ గలను.

"చక్కటి ఉదయం పూట ఎవరి పనులకు వారు వెళ్తున్నారు. పిల్లలు ఇంటి ముందు ఖాళీ స్థలంలో ఆడు కుంటున్నారు. మెయిన్ రోడ్లపై ఆఫీసు లకు వెళ్లే జనంతో భారంగా కదుల్తున్నాయి. సిటీ బస్సులు, స్కూళ్లకు వెళ్లే పిల్లలు బజారుకు వెళ్లే స్త్రీలు- అప్పుడప్పుడు ఒకొక్క మిలటరీ ట్రక్కు గంట స్తంభం ఎనిమిది గంటలు కొట్టింది. పైన ఎత్తులో అమెరికన్ విమానం ఎగురుతూ కనిపించింది. బహుశా బాంబింగ్ కోసమో, రికన్నాయి సెన్స్ అయి వుంటుంది. ఇంతలో మిరుమిట్లు గొలిపే వెలుగు. ఎక్కడి వారు అక్కడ ఆగిపోయి పైకి చూశారు. ఆ వెలుగు ఎన్నడూ కనివినీ ఎరుగనిది. అంతే! కాలం స్థంభించి పోయింది"

కళ్లు మూసుకుని నుంచున్న నా భుజంపై ఎవరిదో చెయ్యి పడింది. తలెత్తి చూశాను. ఒక ముసలాయన నిలుచుని వున్నారు.

"ఇండియా?"

"ఎస్, ఐయామ్ ఫ్రం ఇండియా"

ముసలాయన, ఆయన భార్య వంగి నమస్కరించారు. వారి ఆహ్వానంపై నేను పార్కులో వున్న బెంచీపై కూర్చున్నాను. వారిద్దరూ నాకిరువైపులా కూర్చు న్నారు. ముసలాయన ఆప్యాయంగా నాముఖం నిమిరి 'మేము గుర్తున్నామా?' అని అడిగారు. నాకు అయోమయంగా వుంది. నేను జపాన్ రావడం ఇదే మొదటి సారి. ఆ దేశంలో నాకు తెలి సిన వారు, నేను తెలిసిన వారు గాని ఎవరూ లేరు.

నేను బహుశావాళ్ల అబ్బాయి లాగా ఉన్నానేమో అనుకునే అవకశం లేదు.

"ఇక్కడ మిమ్మల్ని ఇలాగా కలుసు కుంటామని ఊహించ లేదు. మనం ఆఖరు సారి కలుసుకుని 45 సంవత్సరాలు అయింది. ఆ రోజు హీరోషిమా నుండి వెళ్లే మొదటి రైలు ఎక్కించ కుండా వుంటే మేము ఇక్కడే సమాధి చెయ్యబడి వుండేవాళ్లము. మన్యం గారూ! నాకు ఆశ్చర్యం కలిగించే విషయం ఏమిటంటే ఇంత కాలమైనా మీలో ఏ విధమైన మార్పు లేదు.

"నా పేరు ఎట్లా తెలుసు మీకు?"

ముసలాయన కొంత సంశయంతో నాకేసి చూసి "మన్యం గారూ మీరు మా ఇంటిలో వారం రోజులు అతిథిగా వున్నారు. ఉష్! బహుశా నేను పొరబడి ఉండ వచ్చును. మనిషిని పోలిన మనిషి ఉండ వచ్చును. మిమ్మల్ని కలుసు కోవడం మాకు చాలా సంతోషంగా వుంది. భగ వంతుడు మిమ్మల్ని చల్లగా చూడు గాక!' అని మళ్లీ వంగి నమస్కరించి వెళ్లి పోయారు ఆ వృద్ధ దంపతులు.

ఎంత ఆలోచించినా ఆ వృద్ధదంపతులను అంతకు పూర్వం కలిసిన గుర్తు రావడం లేదు. పైగా ఆయన 43 సంవత్సరాల క్రిందట అంటున్నారు. అంటే 1945లో అన్నమాట. నా వయసు 42 సంవత్సరాలు. బహుశా కిందటి జన్మలో అను కుందుకు నేను కర్మ సిద్ధాంతంలో నమ్మకం లేని వాడిని.

ఆలోచిస్తూ మ్యూజియంలో అడుగు పెట్టాను నేను. హీరో షిమా జన్మలో మర్చి పోలేని అనుభవం అది. 1945 ఆగస్టు 6వ తేదీన అణు బాంబు ప్రేలుడుకు బలై పోయిన వారి స్మృత్యర్థం ఆ మ్యూజియం నెల కొల్పారు. పచ్చని చెట్లతో కళ కళ లాడే నగరం అది. పిల్లల కేరింతలతో వచ్చే పోయే జనాలతో హడావుడిగా వుండే ఆ నగరం కొద్ది క్షణాల్లో స్మశాన వాటికగా మారి పోయింది. ఊరి మధ్యలో పార్కు, గంట స్తంభం చక్కని సుదూర మైన భవనాలు నేల మట్టమై పోయాయి. ఆ పేలుడు వల్ల సంభవించిన వేడిలో, భయంతో తల్లిని కరుచు కున్న బిడ్డ, తల్లి శరీరాలు కాలి పోయి అతుక్కు పోయాయి.

ఆరేళ్ల పాప శవం శూన్యం లోకి చూస్తోంది. వళ్లంతా కాలిపోయి, ఒక చెయ్యి పైకెత్తి ఈదారుణాన్ని ఆప మన్నట్లుగా వుంది.

ఒక అంద మైన యువతి ఫోటో. దాని పక్కన మాంసం ముద్ద లాగా కాలి పోయిన ముఖం, కళ్లు మాత్రం కనిపిస్తున్నాయి. తల అంతటా కాలిన పుండ్లు, భయంకర మైన రూపం, మానవ జాతి మతి భ్రమణానికి నిదర్శనం.

Madness Madness

కాలి బూడిదై పోయిన ఒక బస్సులో నుండి బయటకు వేలాడుతున్న ఒక చెయ్యి గుట్టలు గుట్టలుగా పడి వున్నమానవ కళేబరాలు.

దీని కంతకూ గుర్తుగా, ఒంటరిగా కాపలా కాస్తూ నేటికీ మిగిలి వున్న సిటీ హాలు, పై కప్పు.

ఇటువంటి దారుణానికి మనిషి ఎలా సిద్ధ పడ్డాడు. విశ్వాంత రాళంలో నలుసుగా ఉద్భ వించిన ఈ జీవ రాసి అత్యద్భుత మైన పరిణామ క్రమంలో మానవుడు గా పరిణితి చెంది, మహా మేధస్సును సంపాందించు కున్నాడు. చివరకు ఇలా తన్ను తాను సర్వ నాశనం చేసుకునే దశకు దిగజారి పోయాడు. చివరికి మనిషి గమ్యం ఇదేనమో?

హీరోషిమాలో 1945లో జరిగిన అణు బాంబు పేలుడుకు చిహ్నంగా అక్కడ ప్రతి సంవత్సరం జరిగే స్మారకోత్సవాలలో ప్రపంచ శాస్త్రజ్ఞుల మహా సభకు ప్రతినిధిగా వచ్చాను నే. న్యూక్లియర్ సైంటిస్టుగా, అణ్వాయుధాల ప్రమాదాన్ని ప్రజలకు వివరించ వలసిన బాధ్యత నాపై వున్నది.

నేను జపాన్ రావడం ఇదే మొదటి సారి. కాని ఎందుకో హీరోషిమా నగరంలో అడుగు పెట్టిన దగ్గరి నుంచి నా హృదయం భారంగా వున్నది. ఎప్పుడో అక్కడికి అంతకు ముందు వచ్చి నట్లు ఈ ప్రదేశాన్ని పూర్వం చూసినట్లు, ఆ పార్కులో తిరిగి నట్లు అనిపించింది నాకు. ఆ వృద్ధ దంపతులు మళ్లీ గుర్తుకు వచ్చే సరికి నా సమస్య మరింత ఝటిల మయ్యింది.

భారమైన హృదయంతో, విడదీయ లేని చిక్కు ప్రశ్నలతో ఇంటికి విమానం ఎక్కాను నేను.

****

ఇండియా వచ్చేక నా పనుల ఒత్తిడిలో, నేను హీరో షిమా గురించి అంతగా ఆలోచించ లేక పోయాను. గురుత్వాకర్షణ శక్తి తరంగాలపై నేను రాస్తున్న పేపరు దాదాపు సిద్ధం అయింది. దానిని ప్రచురణకు పంప డానికి ఏర్పాట్లు చేస్తున్నాను. లేబోరేటరీలో తీరిక లేక పోయినా రాత్రి నిద్రలో మాత్రం హీరోషిమా నగరం నన్ను విడిచి పెట్ట లేదు. చాలాసార్లు ఒకే కల వచ్చేది.

ఆ కలలో నేను హీరోషిమా నగరంలో తిరుగు తున్నాను. పిల్లలతో, జనంతో కబుర్లతో పార్కు సందడిగా వుంది. గంట స్థంభం సాయంత్రం 5 గంటలు కొట్టింది. నేను పార్కులో నుండి బయటకు వచ్చి ఒక నాలుగు రోడ్ల కూడలి దగ్గర నుంచు న్నాను. కుడి వైపుండే సందులోకి అడుగు పెట్టాను. అక్కడితో కల ఆగ పోయి నాకు మెలకువ వచ్చేది. బాగా ఆలో చించగా నాకు ఆ కల జపాను వెళ్లక పూర్వం అనేక సార్లు వచ్చినట్లు అనిపించింది. అయితే అది ఏ నగరమో ఇంతకు ముందు తట్టలేదు.

కొన్నిసార్లు నిద్రలో పెద్ద వెలుతురు, వేడి గాలులు, దగ్ధమై పోతున్న ఇళ్ళు, ప్రజల ఆర్త నాదాలు, ఆకాశంలో పైన నల్లటి గొడుగు లాంటి మేఘం కనిపించేది. అక్కడితో ఉలిక్కి పడి నిద్రలేచే వాడిని. ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టి వుండేది.

నాకు ఎప్పుడూ హీరోషిమా నగరం కలలోకి వస్తుంది. ఎందుచేత? నా భార్యని ఈవిషయం అడిగేను. జపానులో మీరు ఆ మ్యూజియం చూసి నప్పటి నుంచి మీలో ఆ మార్పు వుంది. బహుశా న్యూక్లియర్ సైంటిస్టుగా ఈ దారుణం జరిగిన ప్రదేశాన్ని సందర్శించడంతో అది మీ హృదయంపై చెరగని ముద్ర వేసి వుండాలి అంది. ఎప్పుడూ లేబోరేటరీ, ప్రయాణాలు, ప్రయోగాలు కాకుండా కాస్త నాతోనూ, పిల్లల తోను ఎక్కడికైనా బయటకు వస్తే బాగుంటుందికదా! మీ కసలు మా ధ్యాసే వున్నట్లు లేదు. అసలు అటు వంటి వాళ్ళు పెళ్లి ఎందుకు చేసు కున్నారు. హాయిగా బ్రహ్మచారిగా వుండి పోతే ఇరవై నాలుగు గంటలూ మీ లేబోరేటరీలో ప్రయోగాలు చేసు కుంటూ వుండేవారు గదా!" ఇక మొదలైంది మెషీన్‌గన్. ఏ టాపిక్ మొదలు పెట్టినా మా ఆవిడ ఇక్కడికే తీసుకు వస్తుంది.

నేను పక్కనవున్న పుస్తకాన్ని తెరిచాను. చేతిలో పుస్తకాన్ని లాగేసింది సరళ.

"అయ్యా! డాక్టరు సుబ్రహ్మణ్యం గారూ, ఎప్పుడూ ఈ పుస్త కాలేనా? ఇంట్లో వున్న కొద్ది సేపు ఉలుకూ-పలుకూ లేకుండా ఈ పుస్తకాలొకటి. నాకు సవతులు మీ ముందు కాల్లో పెట్టి చాలా సేపు అయింది. చల్లారి పోయి వుంటుంది. త్రాగండి. ఇప్పటికే రెండు సార్లు వేడి చేశాను. ఇక నాకు ఓపిక లేదు.

అయినా! మా నాన్న నన్ను మీకిచ్చి చేసి నా గొంతు కోశారు. ఏదో కుర్రాడు బుద్ధి మంతుడు. ఫిజిక్సులో పిహెచ్‌డి చేశాడు. గవర్నమెంటు ఆఫీసరు అని నన్ను మీకు కట్ట బెట్టేరు. తీరా చూస్తే ఈ ఐన్‌స్టీన్ దొరికాడు నాకు. ఏం చేస్తాం! ఎవరి ఖర్మ ఎలా వుంటే అలా అవుతుంది. ఆ! పిల్లల హోం వర్కు ఒకసారి చూడండి. వాళ్ల పరీక్షలు దగ్గర పడు తున్నాయి. ఒకొక్కళ్లకి తట్టెడు పుస్తకాలు ఏం చదువులో? ఏమో? ఇదుగో చెబు తున్నాను. వాళ్లనుమాత్రం మీలాగా సైంటిస్టులు, గాడిద గుడ్డు చేస్తే ఊరుకోను. వాళ్ల పెళ్లాలు బాధ పడ్తారు నాలాగా?...

నేను ఒకసారి బెంగుళూరు వెళ్లి నపుడు నాక్లాస్‌మేట్ గురు మూర్తి కనిపించాడు. మాటల సందర్భంలో మా ప్రొఫెసర్, సోమ సుందరం గారు ఆ ఊళ్లోనే వాళ్ల అబ్బాయి దగ్గర వున్నారని, వెళ్లి కలవమని చెప్పాడు. అడ్రసు కూడా ఇచ్చాడు. కాని పనుల ఒత్తిడి వలన వెళ్ల లేక పోయాను.

నేను రాస్తున్న పేపరు పూర్తి అయింది. దానిని టైపు చేస్తుండగా అర్జంటుగా బెంగుళూరు వెళ్ల వలసిన అవసరం పడింది. నా పేపరు ప్రాత్రపతిని నాతో తీసుకు వెళ్లాను. ప్రొఫెసరు గారికి చూపిద్దాం అను కున్నాను.

బెంగుళూరులో ఆదర్శనగర్ లోని హౌసింగ్ బోర్డు కాలనీలో ఆ ఇంటి అడ్రసు వెతుక్కుని వెళ్లేను. తలుపు తట్టే సరికి ఒక నడి వయసు ఆమె వచ్చి తలుపు తీసింది. ప్రొఫెసర్ సోమ సుందరం గారు ఉన్నారండీ? అడిగాను

'ఆ! లోపలికి రండి. మామయ్య గారూ! మీ కోసం ఎవరో వచ్చారు" ఆవిడ లోపలికి వెళ్లిపోయింది. నేను హాలులో నుంచుని చుట్టూ పరికిస్తున్నాను. పక్క గదిలో అలికిడి అయింది.

"ఎవరూ?" వృద్ధ కంఠం విన పడింది. మా ప్రొఫెసరు గారి గొంతు గుర్తుపట్టాను.

'నేనండీ! సుబ్రహ్మణ్యాన్ని మీ స్టూడెంటుని'

"రా! లోపలికి రా! నేను రాలేను"

ఎనభై సంవత్సరాల వయసులో పండు ముసలిగా ఉన్న ప్రొఫెసరు గారికి నేను ఆ నాటి 60 ఏళ్ల మనిషితో పోల్చి చూడడం కొంచెం కష్టమే అయింది. నడుం వంగి పోయి, ముడతలు పడి వుంది. కళ్ల జోడులో నుండి నన్ను పరిశీలనగా చూశారు.

"రా! రా! ఎలా ఉన్నావు? నేనింకా నీకు గుర్తున్నానన్నమాట ఏం చేస్తున్నావు?"

చెప్పాను. 1964లో ఆయన దగ్గర ఎంఎస్‌సి స్టూడెంటుని. ఆ తరువాత నేను అమెరికా పిహెచ్‌డి చేయడానికి వెళ్లి పోయాను. మళ్లీ తిరిగి ఇపుడే ఆయనను చూడడం

కుశల ప్రశ్నలు తరువాత నేను తెచ్చిన జిలేబీల పొట్లం ఆయనకు అందించాను. దానికేసి ఆశగా చూసి నా ఎదురుగా పాకట్ విప్పి తింటున్నారు. నేన నా పేపరు గురించి చెప్పాను. 'నాకు ఆ పేపరు ఇచ్చి వెళ్లు. నేను ఇవ్వాళ చదువు తాను' అన్నారు. ఇచ్చేను.

పేజీలు తిరగేసి, నీ హేండ్ రైటింగ్ అలాగే వుంది. ఏమీ బాగు పడలేదు'' మంద లింపుగా అన్నారాయన.

రేపు సాయంత్రం వస్తానని చెప్పి బయటకు వచ్చాను. బహుశా మాస్టారుకి జిలేబి ఇష్టం కాబఓలు. మర్నాడు వెడుతూ మళ్లీ జిలేబి తీసుకు వెళ్లాను.

నీ పేపరు చదివాను. గ్రావిటేషన్ వేవ్స్ గురించి చాలా రకాల అభిప్రాయాలు వున్నాయి. కాని నువ్వు చెప్పిన మైక్రోబ్లాక్ హోల్స్ సిద్ధాంతం నాకు సరియైన దనే అనిపిస్తోంది. స్టీవెన్ హాకింగ్స్ చెప్పినట్లు విశ్వాంతరాళంలో ఎక్కడో కాకుండా ప్రతిచోటా ఈ మైక్రో బ్లాక్ హోల్స్ ఉండి తీరాలి. అవునూ! జిలేబీ తెచ్చావా?"

అకస్మాత్తుగా మాస్టారు అడిగిన ప్రశ్నకు ఆశ్చర్య పోయాను నేను. నిన్న ఆయన జిలేబీ కేసి ఆశగా చూడడం, కొంత తిని దిండు కింద దాచడం, నాకు ఎందుకో వింతగా అనిపించింది. జిలేబీ ప్యాకెట్ ప్రొఫెసర్ గారి చేతిలో పెట్టాను. ఆయన తెరిచి కొంచెంతిని నాకు అందించారు.

"మీరు తినండి. నేను ఇపుడే ఫలహారం చేసి వచ్చాను' మాస్టారు జిలేబీ తింటున్నంత సేపూ నేను మౌనంగా కూర్చున్నాను. ఆయన తిండి మీద ఇంత ఇష్టం చూపడం నేను ఎప్పుడూ చూడలేదు. యూనివర్శిటీలో తన గదిలో కూర్చుని మాకు ఏదైనా టాపిక్ గురించి చెప్పడం మొదలుపెడితే ఇక పరిసరాల్ని మర్చి పోయే వారాయన. ఇంటి నుండి వచ్చిన క్యారియరు-బ్యాగ్‌లో అలాగే వుండేది. టేబుల్ మీద చల్లారిన కఫీ ప్యూను తీసే వరకు అట్లాగే వుండేది.

నా ఆలోచనలు చదివి నట్లుగా మా ప్రొఫెసరు గారు, "నాకు జిలేబీ అంటే చాలా ఇష్టం. కాని ఏం చెయ్యను? కొడుకు పంచను చేరాను. అతను ఎప్పుడూ క్యాంపుల మీద ఊళ్లు తిరుగుతూ వుంటాడు. ఇక కోడలు దయాదాక్షిణ్యాల మీద ఆధార పడి బ్రతుకు తున్నాను. నేను ఏదైనా ఆమె విసుక్కుంటుంది. నాకు జిలేబీ ఇష్టం అంటే చాలా మందికి చాలా ఇష్టం'' అని విసుక్కుంటుంది. నాకా బయటకు వెళ్లే ఓపిక లేదు. అందుకే నిన్ను సిగ్గు విడిచి అడిగాను. ఎంత కొడుకు ఇంట్లో వుంటున్నా పరాయి ఇల్లు లాగే వుంటుంది. కొడుకు నా మాట ఎందుకు వింటాడు? పెళ్లాం మాట వింటాడు?''

(సశేషం)

కాలజ్ఞానం

(పెద్ద కథ)

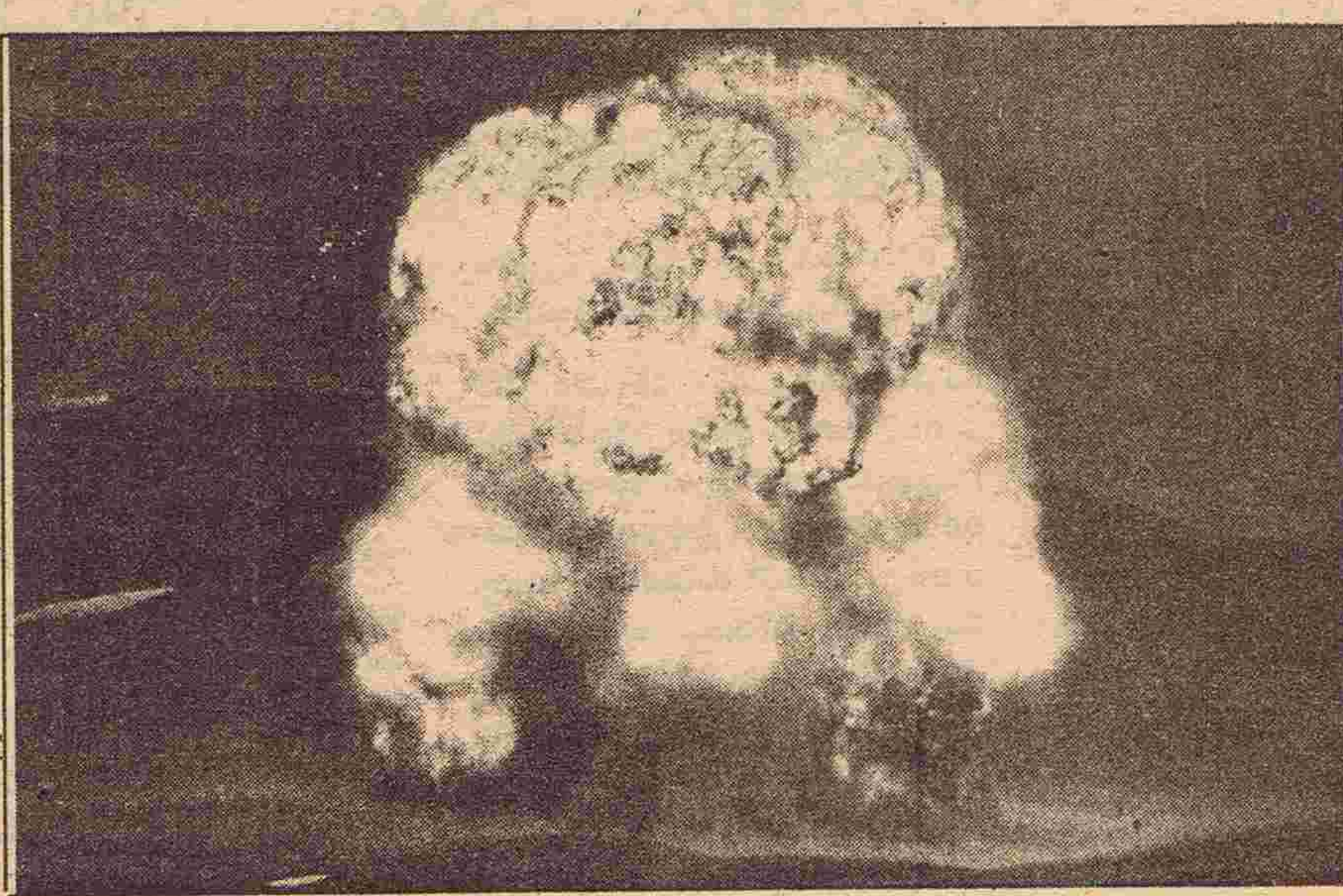

'విజయక్రాంతి'

(గత సంచిక తరువాయి)

నా జపాన్ యాత్ర గురించి వివరాలు అడిగారాయన. విశేషాలు చెప్పేసి హీరోషిమా పార్కులో నన్ను ముసలి దంపతులు పలుకరించడం, నా పేరు చెప్పడం నాకు చాలా వింతగా వుందనీ, నాకు తేలని చిక్కు సమస్యగా వుందని చెప్పాను.

"హోప్స్! వింతగా వుందే? నీలో ఏమీ మార్పు లేదని, జపాన్ ఆయన అన్నాడా? అంటే నిన్ను 43 ఏళ్ల క్రిందటే కావచ్చును, కాని తప్పని సరిగా ఆయన చూశాడన్న మాట. కానీ నీ వయస్సెంత?"

"నలభై రెండు సంవత్సరాలు"

"వాట్ ఏ వండర్ ఫుల్ పారాడాక్స్"

గడ్డం రాసుకుంటూ, ముఖం చిట్లించారు ప్రొఫెసరుగారు.

"సుబ్రహ్మణ్యం! హీరోషిమా లో అడుగు పెట్టగానే ఏమని పించింది నీకు?"

ఇంతకు ముందు ఎప్పుడో అక్కడికి వెళ్లినట్లుగాను, ఆ ప్రదేశంలో తిరిగినట్లు గాను అని పించింది. జపాను వెళ్లక ముందు కూడా నాకు అనేక సార్లు ఏదోఒక పార్కులో తిరుగుతున్నట్లుగాను, గంట స్తంభం సాయంత్రం అయిదు కొట్టగానే పార్కు దాటి, రోడ్డు మీదికి వచ్చి, ఒక చౌరాస్తాలో నిలబడినట్లు గాను కల వచ్చేది. అదే కల పదే పదే వచ్చేది జపాను నుండి తిరిగి వచ్చేక మళ్లీ కొన్ని సార్లు అదే కల వచ్చింది. కానీ ఇపుడు నాకు అది హీరోషిమాలో పార్కు అని ఖచ్చితంగా తెలుసు. నేను కలల్లో చూసిన పార్కుకి, హీరోషిమా మ్యూజియంలో యుద్ధానికి పూర్వం ఆ పార్కు ఫోటోలకు చాలా దగ్గర పోలిక వుంది. నేను కలల్లో చూసిన చౌరాస్తా నిజంగా పార్కుని ఆనుకుని వుంది"

సుబ్రహ్మణ్యం! మిన్‌కోవస్కి విశ్వం మూడు డైమన్షన్‌లలో లేదు. కాలం నాలగవ డైమన్షన్ అని చెప్పేడు. ఐన్‌స్టీన్ సాపేక్ష సిద్ధాంతానికి ఇది మూలం. ఏదైనా ఒక వస్తువుని అభి వర్ణించాలంటే దాని మూడు డైమెన్షన్సులో x,y,z అక్షాలలో దాని స్థానాన్ని వర్ణిస్తే సరి పోదు. అది ఏ సమయం లో అక్కడ వుందో చెప్పాల్సి వుంటుంది"

"కాలం అంటే నీ అభిప్రాయంఏమిటి?"

"Time is thesucces- sion of events" (కాలం సంఘ టనల గొలుసు మాత్రమే).

"అవునూ! ఒకొక్క సంఘటన, ఒకొక్క విశ్వ కాల పరిధిలో (space-time frame) లో జరుగు తుందన్న మాట. ఇటు వంటి అనేక సంఘటనల గొలుసే కాల గమనము."

"మరి ఆ లెక్కన విశ్వంలో అనేక లోకాలు ఒకొక్కటి ఒకొక్క విశ్వ కాల పరిధిలో వుండాలి"

"మరి ఆ లెక్కన విశ్వంలో అనేక లోకాలు. ఒకొక్కటి ఒకొక్క విశ్వకాల పరిధి లో వుండాలి"

"అవును ఇది భౌతిక శాస్త్రంలో తేలని చిక్కు సమస్యలలో ఒకటి ఇక్కడి వరకూ అందరూ ఒప్పు కుంటారు. కాని ఈ తరువాత అసలు సమస్య ఎదురవుతుంది".

"మరి దీనికి నా జపాన్ అను భవానికి సంబంధం ఏమిటి?"

"ఆ! ఆ! అక్కడికే వస్తున్నాను. ఎంత చక్కగా నేసిన గుడ్డలోనైనా అక్కడక్కడ దారం వుండ కట్టి వుంటుంది. అలాగే విశ్వ కాలల వలయంలో (స్పేస్-టైమ్ ఫ్రేమ్) అక్కడక్కడ ఇటువంటి ఉండలు ఎదురు అవుతాయి. స్టీఫెన్ హాకింగ్స్ చెప్పిన మైక్రో బ్లాక్ హోల్స్ ఇవేనని నా అభిప్రాయం.

"అంటే ఒక దాని పక్కగా మరొకటి వుండే ఈ విశ్వకాల వలయంలో చక్కడి రోడ్డు మీద గతుకుల్లాగా ఈ మైక్రోబ్లాక్ హోల్స్ వుంటాయన్నమాట. ఈ మైక్రో బ్లాక్‌హోల్స్ అత్యంత గురుత్వాకర్షణ శక్తి కలిగిన కేంద్రాలు (points of Singularity). దీనికి పాజిటివ్ కర్వేచర్ అంటే భవిష్యత్ విశ్వకాల వలయం లోకి నెగెటివ్ కర్వేచర్ వుంటే భూతకాల వలయం లోకి వెళ్లే అవకాశం వుంటుందన్న మాట"

ఎక్సాట్లీ! ఐయామ్ ప్రవుడ్ ఆఫ్ యు! గ్రావిటీ వేవ్స్‌పై నువ్వు రాసిన ఈ పేపరుకి! నీ సమస్యకి చాలా దగ్గర సంబంధం వున్నది. మనం గ్రావిటేషన్ వేవ్స్ (గురుత్వాకరణ తరంగాలు)ను గుర్తించ కలిగిన ఒక యంత్రాన్ని తయారు చేయాలి. ఎక్కడైతే మైక్రో బ్లాక్ హోల్స్ ఎదురవుతాయో అక్కడ ఈ యంత్రం స్పందిస్తుంది. అపుడు కనుక జీరో ట్రాన్ పోర్టేషన్ ప్రక్రియను ఉప యోగిస్తే మనం మరొక కాలంలోకి అడుగు పెట్టిన వాళ్లమవుతాము"

మా చర్చయొక్క ఫలితం కార్యరూపం ధరించే సరికి రెండు సంవత్సరాలు పట్టింది. గ్రావిట్రాన్ తయారీకి నా ఇల్లు, కారు, మా ఊళ్లో పొలం హరించుకు పోయాయి. ప్రొఫెసరు గారు పెన్షన్ అమ్మేశారు. ఆయన హైదరాబాద్‌కి మకాం మార్చేశారు. చివరికి ఎలాగైతేనేం మా ప్రయత్నాలు ఫలించాయి. మా లేబోరేటరీ మాకు అయిన ఖర్చులో సగం మాత్రమే భరించింది. మిగతా సగం నేను పైన చెప్పిన విధంగా జమ చేసిందే. లేబో రేటరీలోని ఒక గదిలో ఈ యంత్రం అమర్చ బడింది.

పొడవాటి సిలెండరులో రెండు మీటర్లు పొడవైన సన్నని టంగ్‌స్టన్ తీగకు చివరన ఒక క్వార్ట్జ్ క్రిస్టల్ అమర్చ బడింది. గ్రావిటేషనల్ తరంగాలకు ఈతీగే స్పందిస్తుంది. క్వార్ట్జ్ స్ఫటికం ఆ తరంగాలకు విద్యుత్ తరంగాలను జనింప జేస్తుంది. దీనిని కొలవడం ద్వారా గ్రావిటేషనల్ తరంగాల తీవ్రతను అంచనా కట్ట వచ్చును. ఎప్పుడైతే ఈ తరంగాలు ఎక్కువ కావడం మొదలు పెడతాయో అపుడు ట్రాన్స్‌పోర్టేషన్ యూనిట్ గిరగిరా తిరుగుతూ ఆ గురుత్వాకర్షణ శక్తికి సరిపోయే శక్తిని ఉత్పత్తి చేస్తుంది. ఈ రెండు ఎప్పుడైతే ఒక దాని కొకటి సరి పోతాయో అపుడు విశ్వకాల చక్రంలో ఏర్పడిన కిటికీ లోనుండి మరొక కాలంలోకి ప్రవేశించే వీలవు తుంది. అయితే నేను చెప్పినంత సులువైనది కాదు ఈ యంత్రం. దీని నిండా అనేక రకాలైన ఎలక్ట్రానిక్ పరికరాలు అమర్చ బడ్డాయి. ఈ యంత్రానికి 'గ్రావిట్రాన్' అని పేరు పెట్టాము. యంత్రం పూర్తి అయిన సందర్భంలో లేబోరేటరీలో అందరికీ జిలేబి పంచి పెట్టాము.

దీని సహాయంతో ఎవరయినా ఇక భూత భవిష్యత్ కాలాల్లోకి వెళ్ల వచ్చును అన్నాను నేను.

అలా అని నేను అనుకోవడం లేదు. నీకు కలిగిన ఈ కాలజ్ఞాన అనుభవం చాలా కొద్ది మందికి కలుగు తుంది. ఇది చాలా అరుదైన అనుభవము. బహుశా నువ్వు మీ తల్లి గర్భం లో పడి నపుడే ఒక మైక్రో బ్లాక్ హోల్‌లో నీకు భేటీ జరిగి వుండాలి. అందుకనే నీ బయో మెకానిజం ఈ విచిత్ర అనుభవాన్ని పొంద గలుగు తోంది. ఏమైనా దీనికి సమాధానం ఈనాటి విజ్ఞాన శాస్త్రం ఇవ్వలేదు.

అనుకున్న ప్రకారం ఆగస్టు 5వ తేదీన గ్రావిట్రాన్ ప్రయోగం మొదలైంది. గదిలో ఒక మూల కంట్రోల్ యూనిట్ వున్నది. అక్కడ ప్రొఫెసరు గారు, మరిద్దరు టెక్నీషియన్లు కూర్చున్నారు. గది మధ్యలో ఒక సెంట్రీఫ్యూగల్ యూనిట్ వున్నది. దానిలో వాలుగా వున్న ఒక కుర్చీ వున్నది. గది సీలింగు నుండి వేలాడుతూ గ్రావిటేషనల్ డిటెక్టివ్ ఉన్నది.

కొత్త ప్రయోగం ఇది. ఏం జరుగుతుందో? అని అందరికీ ఆతృతగా వున్నది. 'ఏమీ కంగారు పడకు సుబ్రహ్మణ్యం. నీకేమైనా సంశయం ఉంటే చెప్పు. ప్రయోగాన్ని వాయిదా వేద్దాము' ప్రొఫెసరు గారి గొంతులో ప్రయోగం మీద కంటే నా గురించి. ఆతృత ఎక్కువ కనిపిస్తోంది.

నేను నవ్వి, నాకు పూర్తి నమ్మకం వుంది సార్! "మనం వేసిన లెక్కలు కంప్యూటర్ సహాయంతో అన్ని రకాలుగా పరీక్షించాము. ఎక్కడా తప్పు దొర్లే అవకాశం లేదు"

"గుడ్! ప్రయోగం ప్రారంభిద్దాము' 'ఆల్ ది బెస్ట్. మై బోయ్' 'విష్ యు గుడ్‌లక్'

నన్ను కౌగిలించుకుని షేక్ హేండిచ్చారు ముగ్గురునూ. నేను సెంట్రీ ఫ్యూజ్ కుర్చీలో కూర్చుని బెల్టులు బిగించు కున్నాను.

గాలి సరఫరా చేసే పరికరాన్ని ముఖానికి బిగించు కుని హెల్మెట్ పెట్టుకున్నాను.

సెంట్రీఫ్యూజ్ నెమ్మదిగా వేగాన్ని అందు కుంటోంది. రాను రాను నాపై ఒత్తిడి పెరుగు తుంది. తల దిమ్మెక్కి పోతోంది. రేడియో ద్వారా ప్రొఫెసరు గారి గొంతు వినబడింది. 'గ్రావిటేషనల్ తరంగాలు రికార్డు అవు తున్నాయి. అన్ని విభాగాలు సరిగా పని చేస్తున్నాయి".

"పాజిటివ్ కర్వేచర్ ఐడెంటిఫైడ్! ట్రాన్స్‌పోర్టర్ ఆన్!"

మెత్తటి నూనెలాంటి పదార్థం లోకి జారి పోతున్నట్లుగా అని పిస్తోంది. మెదడు మొద్దుబారి పోయింది. స్పర్శ జ్ఞానం లేదు. ఒళ్లంతా తిమ్మిరెక్కి నట్లుగా వుంది. ఒక్క సారిగా కళ్లు బైర్లు కమ్మాయి.

******

"నెనెవరు?'

ఉలిక్కిపడి నిద్ర లేచాను నేను. గదంతా చీకటిగా వుంది. కిటీ లోంచి అపుడే ఎర్ర బడుతున్న ఆకాశం కనిపిస్తోంది. వళ్లంతా చెమటలు పట్టి వున్నాయి. గుండె దడ ఇంకా తగ్గలేదు.

ఇంతకీ నేనెక్కడ ఉన్నాను. ఈ గది బయటి నుంచి విన్పిస్తోన్న ఉదయపు వేళ పనుల ధ్వనులు వింతగా అనిపిస్తున్నాయి. ఈ ప్రదేశం, ఈ గది కొత్తగా అనిపిస్తున్నాయి. కాదు. నిజానికి ఇది నాకు అలవాటయినదే. వారం రోజులుగా 'నకాసోమా' దంపతులో ఇంట్లో పేయింగ్ గెస్టుగా వుంటున్నాను. ఏదో పీడకల వచ్చి ఉండాలి. నేను లేచి మంచినీళ్లు త్రాగి పడుకుని ఆలోచిస్తున్నాను.

"నేనెవరు?"

ప్రొఫెసరు సోమసుందరం గారి వీడ్కోలు, ఏదో చిక్కటి ద్రవంలో నుండి జారి నట్లుగా ఫీలింగ్, కళ్లు తిరగడం వరకునై నాకు గుర్తువున్నది. అయితే నేను ఇక్కడ జపాన్‌లో నకాసోమా దంపతుల ఇంట్లో ఈ మంచం మీదకు ఎలా వచ్చాను?

అంటే మా ప్రయోగం సక్సెస్! నేనిప్పుడు నాలెక్క ప్రకారం 1945 లో హీరోషిమా నగరంలో వుండాలి. అవును ఇది ఉదయం పూటే కదా! గోడ మీద అంకెల క్యాలండరులో ఆగస్టు 4వ తేదీ చూపిస్తోంది. లేచి కాగితం చింపాను. ఆగస్టు 5వ తేదీ!

ఇప్పుడేమి జరగ బోతోంది!

గదంతా చల్లగా వుంది. రగ్గు కప్పుకుని కూర్చున్నాను. ఇంత చలిగా వుంటే నాకు చమటలు ఎందుకు పట్టాయి? ఏదైనా పీడకల వచ్చిందా?

పెద్దవెలుతురు, కుక్క గొడుగు లాంటి మేఘం నాకు గుర్తువచ్చాయి. అవును. రాత్రి కలలో చూసింది ఇదే! ఏదో జరగ బోతోంది. ఏమిటది? ఎంత ఆలో చించినా నాకు అంతు బట్ట లేదు.

ఇంతకీ నేనెవరు?

కళ్లు మూసుకుని దీర్ఘంగా ఆలో చించాను.

నా గురించి నేను ఆలోచిస్తుంటే ఎవరో పరాయి మనిషి గురించి ఆలోచన ఎందుకు వస్తోంది?

నేను డా. సుబ్రహ్మణ్యాన్ని. ఫిజిస్టుని. మరి ఇక్కడ ఈ గదిలో కూర్చుని వున్న మనిషి ఎవరు?

మెరుపు లాంటి ఆలోచన వచ్చింది. నేను నకాసోవా గారి ఇంట్లో వున్నానని, మే 1945 నాటి హీరో షిమా నగరం అని నాకు తెలిసిందంటే ఇంకొక మనస్సు నాలో వేరుగా ఆలోచిస్తుందన్న మాట.

ఒకే శరీరంలో రెండు మేధస్సులు.

నేను అనే నేను నా గురించి ఆలోచించడం మర్చి పోవడానికి ప్రయత్నించాను. నెమ్మదిగా గుర్తుకు వచ్చింది. సుబ్రహ్మణ్యం, సిల్కు దారాల వ్యాపారం, నివాసం సింగపూరు.

అంతే! నాటి జ్ఞాపకాల వరద ప్రవాహం కట్టలు తెంచు కుంది.

జపాన్‌లో అడుగు పెట్టి మూడు నెలలు అయింది. దారాలు కొన్నాను. సరుకు హీరో షిమా నుండి ఓడకి ఎక్కించ దానికి ఇక్కడకు వచ్చేను. యుద్ధం రోజులు. హోటళ్ళు, ఇళ్లు చాలా వరకు అమెరికన్ల బాంబింగ్‌లో నాశనం అయి పోయాయి. అతి కష్టం మీద అకాషీ నకసోమా అనే సిల్కు వ్యాపారస్తుని ఇంట్లో పేయింగ్ గెస్టుగా చేరాను. అంతా సవ్యంగా జరిగితే ఇవ్వాళ ఓడ ఎక్కేస్తాను.

"కానీ వెళ్లగలనా?

ఏదో జరగ బోతోంది. ఉరితాడులో మెడ దూర్చిన వ్యక్తిలాగా అన్పిస్తోంది నాకు. ఏదో జరుగు తుంది. ప్రమాదం అని మనస్సు పదే పదే చెబుతోంది. ఏమిటదీ? ఎంతకీ అంతు బట్టడం లేదు.

లేచి కాల కృత్యాలు తీర్చుకుని మెయిన్ హాలు లోకి వచ్చాను. మిసెస్ నకసోమా వంగి నమస్కరించారు. నేను రెండు చేతులు జోడించి నమస్కరించాను. అకాషీ గారు, గుడ్ డే! యంగ్‌మాన్! హౌడుయుడూ? అన్నారు హాల్లోకి అడుగు పెడుతూ.

నమస్తే! రాత్రి సరిగ్గా నిద్ర పట్ట లేదండీ! ఏదో పీడ కల వచ్చింది!"

అంతేలే! ఇవి యుద్ధం రోజులు కదా! ఏ రోజు వెళ్లి పోతామో మనకే తెలియదు. ఒక్క బాంబు ఇంటి మీద పడిదంటే అంతే! ఫినిష్! పీడ కలలు ఈరోజుల్లో మామూలే! దాని గురించి వర్రీ కాకు!"

"ఇవ్వాళ్ల నా వీసా ఎండార్స్ అయిపోతే సాయంత్రం ఓడ ఎక్కెస్తానంటీడీ! మీ దయ వల్ల ఈ ఊళ్లో వారం రోజులు సుఖంగా గడిపాను. మీ సహాయం మర్చిపోలేనిది.

సరేలే బాబు. నీ దగ్గర డబ్బు తీసు కున్నందుకు మేము చాలా బాధ పడు తున్నాము. కానీ ఏం చెయ్య మంటావు? ఇవి గడ్డు రోజులు?"

లేదండీ! నిజానికి నేనే మీకు చాలా ఇబ్బంది కలుగ చేశాను. మీ రేషన్‌లో నాకూ భాగం పంచి ఇచ్చారు. నేను సిటీ ఆఫీసుకు వెళ్లి వస్తాను. వీసా ఎండార్సు అయిపోతే పోర్టుకు వెళ్లి టికెట్ కొనుక్కుని మధ్యాహ్నానికి తిరిగి వస్తాను" అని బయలు దేరాను.

సిటీ మునిసిపల్ ఆఫీసుకు వెళ్లే సరికి ఉదయం 10 గంటలు అయింది. ఫారినర్సు రిజిస్ట్రేషన్ కౌంటరు దగ్గరకు వెళ్లి నా వీసా గురించి వాకబు చేశాను.

"మీరు ఈ దేశం వచ్చి మూడు నెలలు దాటి రెండు రోజులు అయింది. మీ వీసా గడువు రెండు రోజులు క్రిందటే అయి పోయింది. ఇంతకాలం ఏం చేస్తున్నారు. అని అడిగాడు. కౌంటరు దగ్గర గుమాస్తా.

నా వీసా గడువు మరొక వారం రోజులు గడువు పెంచ మని కోరుతూ నాలుగు రోజుల కిందట దరఖాస్తు పెట్టుకున్నాను. ఈ రోజు వరకు నాకు సమాధానం రాలేదు. కనీసం నా వీసా కాగితాలు, పాసు పోర్టు ఇప్పిస్తే నేను ఈరోజే ఓడ ఎక్కేస్తాను. నాకు ఇక్కడ పని అయి పోయింది. ఓడలో సరుకు ఎక్కించేశాను. మీ దగ్గర నుండి వీసా కాగితాల కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాను.

గుమాస్తాగారికి నా సమాధానం అంతగా రుచించి నట్లు లేదు. కాస్సేపు నన్ను ఎగాదిగా చూసి లోనికి వెళ్లాడు. కాస్సేపటికి తిరిగి వచ్చి 'అయామ్ సారీ! మీ వీసా కాగితాలు రెడీ కావడానికి ఇంకా రెండు రోజులు పడు తుంది. మీరు ఎక్స్‌టెన్షన్ కోసం వ్రాయడం వల్ల మీ కాగితాలు రీజినల్ ఆఫీసుకు పంపాము. ఎల్లుండి రండి!" అన్నాడు.

(సశేషం)

4/3/91

కాల జ్ఞానం (పెద్ద కథ)

'విజయక్రాంతి'

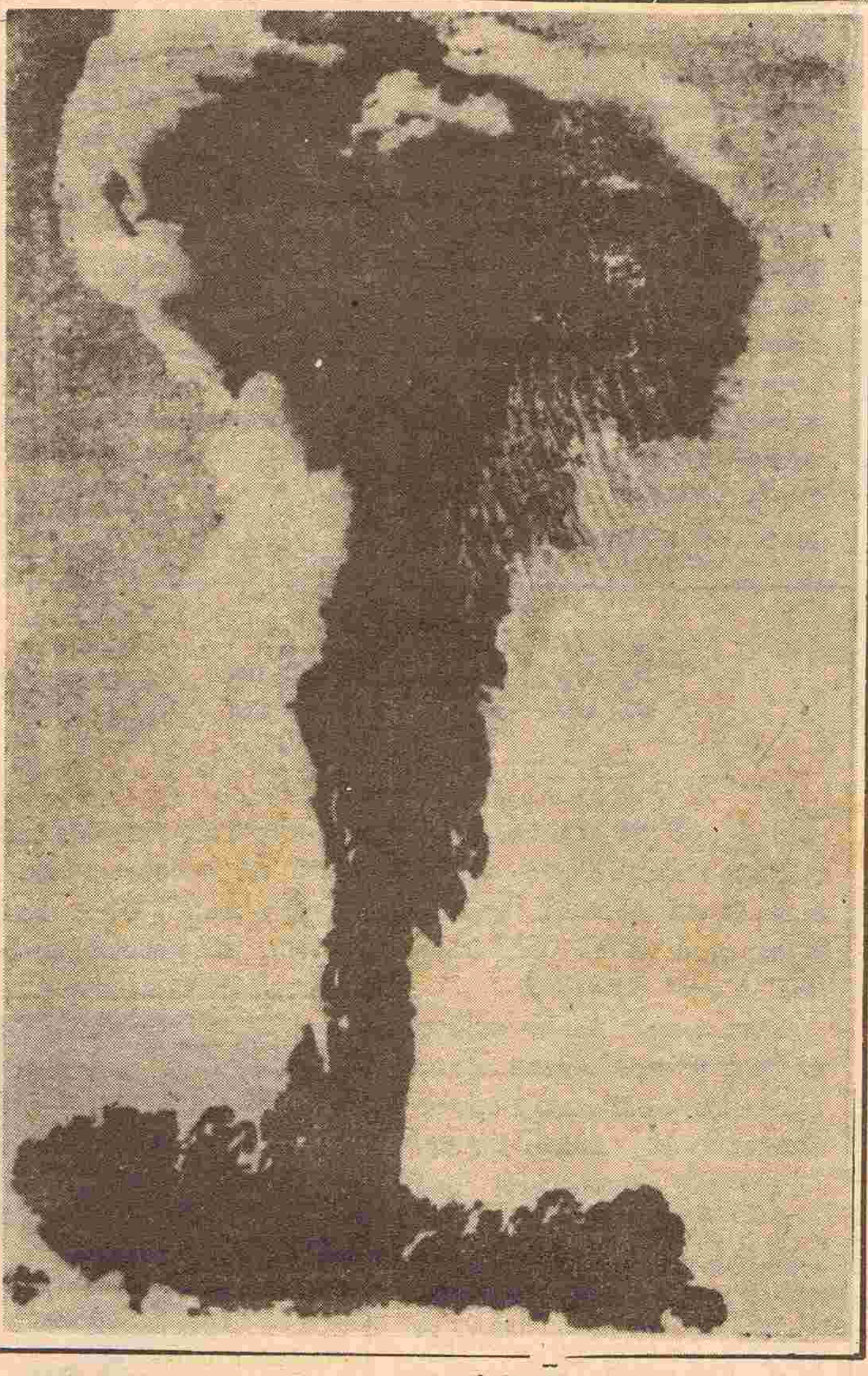

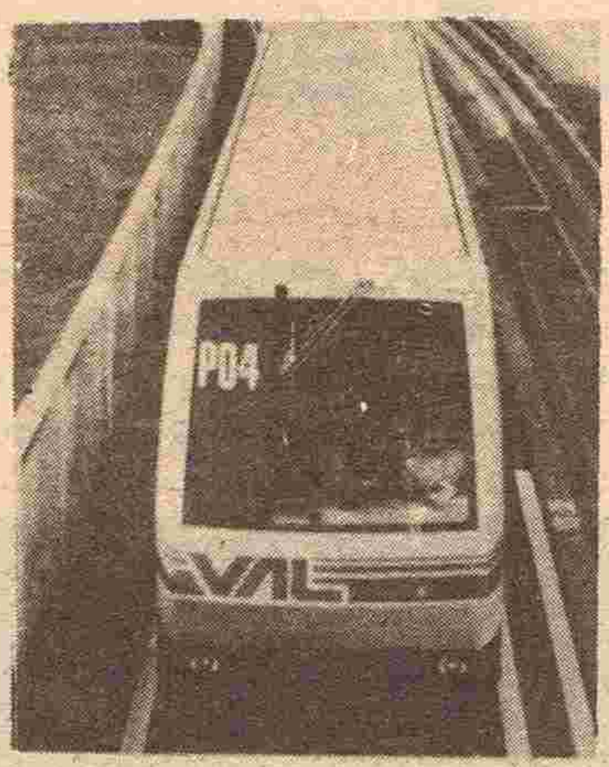

(గత సంచిక తరువాయి)

వారం రోజుల తరువాత మళ్ళీ మా ప్రయోగం ప్రారంభం అయింది. ఈసారి రెండు వందల సంవత్సరాల ముందుకు వెళ్ళాలని నిర్ణయించాము. దానికోసం అవసరమైన లెక్కలన్నింటినీ కంప్యూటర్ సహాయంతో లెక్కగట్టాము. పాజిటివ్ కర్వేచర్ యొక్క తీవ్రతను అంచనా వేసి దానికి సరిపోయే గురుత్వాకర్షణ శక్తి, సెంట్రీఫ్యూజ్ స్పీడు, ఆ స్పీడువల్ల నాపై కలిగే ప్రభావం అంచనా కట్టేము.

ఈలోగా టెక్నీషియన్లు గ్రావిటోమీటరు రీడింగ్స్ నోట్ చేస్తున్నారు. పాజిటివ్ కర్వేచర్ రికార్డయిన చార్టును పరిశీలించాము. మాకు కావలసిన కర్వేచర్ తీవ్రతను అందుకోవడం కష్టం కాదనిపించింది.

నిర్ధారించిన రోజు రానే వచ్చింది. నేను మళ్ళీ నా మిత్రులకి, గురువు గారికి వీడ్కోలు చెప్పి సెంట్రీఫ్యూజ్ కుర్చీలో కూర్చున్నాను. మళ్ళీ అదే విచిత్రానుభవం. నాకు స్పృహ తప్పే ముందు ఒకే ఒక ఆలోచన నా మస్తిష్కంలో మెరిసింది.

"ఈసారి ఏమి చూస్తానో!"

నేను కళ్ళు తెరిచేసరికి నాపైన మెత్తటి సిల్కు దుప్పటి తగిలింది. గదిఅంతా చీకటిగా ఉంది. గది ఎయిర్ కండిషన్డ్ అయి ఉండవచ్చును. చల్లగా ఉంది. చుట్టూ చేయి తడిమాను. ఒక చిన్న స్విచ్ లాంటిది చేతికి తగిలింది. వెంటనే గదిలో వెన్నెలలా చల్లని లేతనీలం వెల్తురు ఆవరించింది. నేను ఎక్కడ ఉన్నానో అర్థం కావడం లేదు.

లేచి కిటికీలోంచి చూడబోయాను. కాని విచిత్రం! కిటికీ అద్దంలో నుండి ఏమీ కన్పించడం లేదు. కిటికీ క్రింద "విజన్" అని రాసి ఉన్న టచ్ బటన్ ఉంది. దానిమీద వేలు పెట్టాను. కిటికీ టి.వి.స్క్రీన్ మాదిరిగా వెలిగింది. అక్కడక్కడ నక్షత్రాలు, కన్పిస్తున్నాయి. ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడి చూశాను. స్క్రీన్‌కి ఒక ప్రక్కగా నీలంరంగు గోళం ఒకటి కన్పించింది.

అవును! అది భూమే! అంటే నేను అంతరిక్షంలో ఉన్నానన్నమాట. మళ్ళీ కిటికీ క్రింద ఉన్న టచ్ బటన్స్‌లో "ఫోకస్" అనే బటన్, తరువాత "ఎర్త్" అనే బటన్ నొక్కాను. వెంటనే స్క్రీన్‌నిండా భూమి అవతరించింది. దట్టమైన మేఘాల క్రింద ఆఫ్రికా ఖండం కన్పిస్తోంది. ఎంత అందమైన దృశ్యం అది!

మరికొద్దిసేపట్లో భారతదేశం, థాయిలాండ్, వియత్నాం కన్పించాయి. ఆ తరువాత పసిఫిక్ సముద్రం. "ఆఫ్" బటన్ మీద వేలు పెట్టగానే స్క్రీన్ మళ్ళీ మామూలుగా అయిపోయింది.

నేను తలుపు తీసుకుని బయటకు వచ్చేను. పొడుగాటి వరండాలుగ ఉంది. ఇటూ, అటూ తలుపులు ఉన్నాయి. బహుశా సిబ్బంది ఉండే గదులు అయిఉండవచ్చును. నేను నెమ్మదిగా నడుస్తున్నాను. కాలికింద తివాసీ మెత్తగా ఉంది. కొంతదూరం వెళ్ళేసరికి గదులు ఆఖరయిపోయాయి. ఒకవైపు అద్దాల కిటికీలు ఉన్నాయి. వానిలో నుండి సర్వాంగ సుందరమైన విశ్వాంతరాళం కన్పిస్తోంది. రెండవవైపున అద్దాల గదుల్లో పెరుగుతున్న చెట్లు కన్పిస్తున్నాయి. మరికొంత ముందుకు వెళ్ళేసరికి నేను ఒక డాబాపై నుంచున్నానని అర్థం అయింది. క్రిందికి చూసి నా కళ్ళను నేను నమ్మలేకపోయాను.

పది పన్నెండు మైళ్ళ పొడవున ఒక గొట్టంలాగా ఉంది ఆ అంతరిక్షనౌక. దాదాపు మూడుమైళ్ళ వ్యాసం ఉంటుంది. దానికి పొడవునా మూడు కిటికీల వంటివి ఉన్నాయి. అంతే నౌకను నిలువుగా ఆరు భాగాలుగా విభజిస్తే మూడు భాగాల్లో అద్దాల కిటికీలు, మిగతా మూడు భాగాల్లో కొండలు, నదులు, భవనాలు, పంటపొలాలు ఉన్నాయి.

ఇది సామాన్యమైన అంతరిక్ష నౌక కాదు. పెద్ద స్పేస్ కాలనీ అయి ఉండాలి. ఇంత పెద్ద నౌకలో కనీసం కొన్నివేలమంది నివసిస్తూ ఉండాలి. ఆ దృశ్యాన్ని చూస్తూ చాలాసేపు ఉండిపోయాను. ఇంతలో కిటికీలో నుండి వెలుతురు ఆగిపోయింది. నౌక అంతటా లైట్లు వెలిగాయి. విమానంలో నుండి రాత్రి పూట ఏదైనా నగరాన్ని చూస్తే ఎట్లా ఉంటుందో అట్లానే ఉంది ఆ దృశ్యం. నేను వెనుకకు తిరిగేసరికి ఒక ఆఫ్రికన్, ఓవర్ కోట్ జేబులో చేతులు పెట్టుకుని నాకేసి నవ్వుతూ చూస్తున్నాడు.

"హలో! మన్యం! ఏంటి? వింత చూస్తున్నావు?" గంభీరంగా ఉంది అతని స్వరం.

బహుశా నా మిత్రుడు అయి ఉండాలి. నేను భుజాలు ఎగరేసి అతనితోపాటు నడక సాగించాను. డైనింగ్ హాలులో ప్రవేశించాము మేమిద్దరమూను. భోజనంచేస్తుండగా తాపీగా చెప్పాను అతనికి. నాపేరు సుబ్రహ్మణ్యం. కాని నేను 20వ శతాబ్దం నుండి ఇక్కడికి వచ్చేను.

"జీర్ ట్రాన్స్‌పోర్టేషన్! అవునా?"

అతనిలో ఏవిధమైన ఆశ్చర్యం లేదు. నేను అవునన్నట్లు తల ఊపాను. చెప్పమన్నట్లుగా నాకేసి చూశాడు ఆయన.

"నేను ముందు 1945లో హిరోషిమాకి వెళ్ళేను భయంకరమైన దృశ్యాన్ని చూశాను. భవిష్యత్తు ఎట్లా ఉంటుందో చూడాలని ఇక్కడికి వచ్చేను."

"రాకుండా ఉండవలసింది. నువ్వు ఐ మీన్ మీరు చూసిన గతం కంటే ఘోరమైనది భవిష్యత్తు. మానవజాతి తన భవిష్యత్తును కోల్పోయింది."

"అంటే?"

"ఏముంది! సర్వనాశనమైపోయింది. మిగిలిన వాళ్ళెవరైనా ఉంటే ఇటువంటి మూడు స్పేస్ కాలనీలలో బ్రతుకుతున్న కొన్నివేల మంది మాత్రమే."

"అంటే భూమి మీద జీవరాశి సర్వనాశనం అయిపోయిందా?"

"అవును. పది సంవత్సరాల క్రితం. దానితో భూమి అక్షం మారిపోయింది. ఋతువులు మారిపోయాయి. మొత్తం భూమి ఎడారిగా మారిపోయింది."

"ఇక మనిషి భూమిమీద బ్రతికే అవకాశం లేదా?"

"ఏమో చెప్పలేము. ఈనాటికీ రేడియేషన్ లెవెల్ ప్రమాదకరంగానే ఉంది. మేము ప్రయోగాలు చేస్తున్నాము. మరి రెండు సంవత్సరాల్లో భూమిమీద గ్లాస్ డోములు నిర్మించి అందులో నగరాలు నిర్మించాలని భావిస్తున్నాము.

కాళ్లీడ్చుకుంటూ రోడ్డున పడ్డాను. అంటే ఇంకా రెండు రోజుల వరకు ఇక్కడ నుండి కదిలే ప్రసక్తిలేదు.

కానీ ఎందుకో ఇక్కడ వుండాలంటే అదో రకమైన భయంగా అనిపిస్తోంది.

"ఏదో జరగ బోతోంది"!

"ఏమిటది?!"

నాకు ఖచ్చితంగా తెలియదు గానీ ఏదో ఘోరం జరగ బోతోంది. సర్వ నాశనం జరుగు తుందని అనిపిస్తోంది. పైగా రాత్రి వచ్చిన పీడకల భయంకర దృశ్యాలు గుట్టలుగా పడి వున్న పిల్లల శవాలు-వళ్లు కాలి పోతుంటే భయంకరంగా అరుస్తూ పరు గిడుతున్న మనిషి-ఆకాశంలో నుండి నిప్పుల వర్షం!

ఇంత భయంకరమైన కల నేనెప్పుడూ ఎరుగను. ఈ కల నాకు ఎందుకు వచ్చినట్లు!

నాకు ఒక స్థిరమైన నమ్మకం ఏర్పడింది. ఏదో అతి దారుణ మైన సంఘటన జరగబోతోంది. ఎపుడు? ఎక్కడ అనేదిమాత్రం నాకు అంతు బట్టడం లేదు.

సాయంత్రానికి నగరం మధ్యలోని పార్కుకు వచ్చి కూర్చున్నాను. పార్కు అంతా సందడిగా వుంది. పిల్లల కేరింతలు కొడుతూ ఆడు కుంటు న్నారు. యుద్ధం రోజులైనా ఎంత కాలమని ఇళ్లల్లో దాక్కుంటారు? ఆడవాళ్లు గుంపులుగా చేరి కబుర్లు చెప్పు కుంటున్నారు.

వీళ్లంతా ఏమవు తారు? నాకు చికాగ్గా వుంది. ఒక్క పక్కన నా ప్రయాణం వాయిదా పడింది. మరొక పక్కన ఊరు దాటి వెళ్లడానికి అవకాశం లేదు. వీసా లేదు కదా!

ఇంతలో పార్కు పక్కనే వున్న సిటీ హాలు గడియారం సాయంత్రం 5 గంటలు కొట్టింది. లేచి పార్కు లోంచి బయటకు వచ్చి చౌరాస్తాలో నుంచున్నాను. ఇక చేసేదేమీ లేదు. ఇంటికి వెళ్లి ముసుగు తన్ని పడుకోవడం ఒక్కడే నేను చెయ్య గలిగిన పని. సిటీ హాలు పక్కనున్న వీధిలో నుండి నా నడక సాగించాను.

ఇంటికి చేరే సరికి మిసెస్ నకసోమా ఒక్కరే వున్నారు.

"ఏం బాబూ! టికెట్ దొరక లేదా?"

"లేదండీ, వీసా తయారు కాలేదు. మరొక రెండు రోజులు పడు తుంది"

పోనీలే! ఇపుడు తొందరేముంది? రెండు రోజులు ఆగి వెళ్ల వచ్చును. అంత డీలాగా వున్నావు. భార్యా బిడ్డల కోసం బెంగ పెట్టుకున్నావు కాబోలు"

రాత్రి నాకు నిద్రపట్ట లేదు. నిద్రపోతే ఏ పీడకల వస్తుందో అని భయంగా వుంది.

"ఏం చేయాలి?"

రాత్రంతా పక్కమీద దొర్లుతూ గడిపాను. తెల్ల వారు ఝామున నాలుగు గంటలకు ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాను. ఈ ఊరు సర్వనాశనమై పోతుంది. ఎట్లాగైనా బయట పడాలి.

లేచి బట్టలు తొడుక్కుని, ఇంటాయన గది తలుపు తట్టాను. కళ్లు నలుము కుంటూ తలుపు తీశారాయన. ఏమిటన్నట్లు చూశారు.

"మీరిద్దరూ అర్జంటుగా బయలు దేరి ఈ ఊరు దాటి వెళ్లి పోండి. ఈ ఊరు సర్వనాశనం అయి పోతుంది.

అదిరి పడ్డాడు ఆయన 'వ్వాట్?"

"అవును. నాకు నిన్నటి నుండి ఏదో పెద్ద ప్రమాదం జరగ బోతోందని అనిపిస్తోంది. నేను ఎలాగూ ఊరు దాటి వెళ్లే అవకాశం లేద. మీరైనా బతికితే చాలును"

మా మాటల సవ్వడికి ఆమె కూడా లేచి వచ్చారు. జపాను భాషలో ఆమెకు చెప్పాడాయన. గుండెల మీద రెండు చేతులూ పెట్టు కుని భయం భయంగా చూస్తుందామె.

వాళ్లిద్దర్నీ ఒప్పించే సరికి నాలుగున్నర అయింది. రైల్వే స్టేషను చేరే సరికి టోక్యో నగరం వెళ్లే ఎక్స్‌ప్రెస్ రైలు ప్లాట్‌ఫారం మీద బయలు దేరడానికి సిద్ధంగా వుంది. వాళ్లిదరూ రైలెక్కి వంగి నమస్క రించారు.

"సయోనారా!"

"సయోనారా!"

వీడ్కోలు చెప్పి రోడ్డు మీదికి వచ్చాను. అపుడే తెల తెల వార బోతోంది. 'అనారి భాషి' బ్రిడ్జి దగ్గరికి వచ్చి నించు నానను. ఈ ఊరు దాట లేక పోయినా ఊరి పొరి మేరల వరకు వెళ్లే బస్సు ఎక్క వచ్చును కదా! 'చుగోకూ' గ్రామానికి వెళ్లే సిటీ బస్సు వచ్చింది. ఎక్కి కూర్చున్నాను. 6.15 అయింది.

బస్సు చుగోకు చేరే సరికి 7.30 అయింది. దారి తప్పిన వాడిలా నడుస్తున్నాను. ఎక్కడికి వెళ్లాలో, ఎక్కడికి వెళ్తున్నానో అంతు బట్టడం లేదు. ఒక పాత పెద్ద దేవాలయం కనిపించింది. దిట్టంగా రాతితో కట్టబడి వుంది. అందులోకి వెళ్లి చతికిల బడ్డాను.

8 గంటలు అయింది.

పై నుండి రెండు అమెరికన్ విమానాలు ఎగురుతూ కనిపించాయి. మోర్నింగ్ రెయిడ్ కోసమా?

8.10 కాస్సేపటిలో మరొక విమానం హిరో షిమా వైపు వెళ్తూ కనిపించింది.

8.15

నా గుండె దడ దడా కొట్టుకుంటుంది. గుడిలో బుద్ధ భగ వానుడు ఒక చెయ్యి ఎత్తి అభయం ఇస్తున్నాడు. నా. గుండె వేగం పెరిగింది.

8.16

భూమి కంపించి నట్లయింది. వేయి సూర్యుల వెలుగులో ఆకాశం ఒక్క సారి జిగేల్మంది.

అయి పోయింది. అంతా అయి పోయింది. భయంతో కళ్లు మూసుకుని ముందుకు వంగాను.

కొద్ది సేపటిలో భయంకరమైన ధ్వని వినిపించింది. ఆ ధ్వనికి భూమ్యాకాశాలు దద్దరిల్లి పోయాయి. నేను మరింత భయంతో నేలకు అతుక్కు పోయాను.

వేడి గాలులు వీస్తున్నాయి. నా వంటి మీద బట్టలకు నిప్పు అంటుకుందా అన్నంత వేడిగా వుంది. ముఖమంతా మంట పెడుతుంది. గోడ వెనక్కి దాక్కున్నాను.

కాస్సేపటిలో ఆకాశంలో నల్లని మేఘం లాంటిది కుక్క గొడుగు లాగా పైకి లేచింది. మేఘంలో మెరుపులు వస్తున్నాయి. హిరో షిమా నగరంపై మంటలు కనిపిస్తున్నాయి. నల్లటి మబ్బులతో ఆకాశం చీకటి మయం అయి పోయింది.

ఇక మొదలైంది వర్షం గాలి నిండా శవాలు కాల్తున్న వాసన. నాకు తల నొప్పితో తల పేలి పోయినట్లుగా అనిపించింది. అక్కడ అలాగ కొంత సేపు వున్నానో తెలియదు. గోడకి తల ఆన్చి నిద్రపోయాను.

నేను నిద్రలేచే సరికి సాయంత్రం అయింది. వర్షం తగ్గి ఎండ కాస్తోంది. ఆకాశంలో ఇంకా మేఘాలు వున్నాయి.

నాకు వళ్లంతా నొప్పులుగా వుంది. తలపై సమ్మెట పోట్లు పడ్డంత నొప్పి. లేచి తూలు కుంటూ గ్రామంలోకి ప్రవేశించాను.

ఊళ్లో జనం అంతా పిచ్చి వాళ్ల లాగా అటూ ఇటూ పరుగెడు తున్నారు. ఎవరికీ స్పృహ వున్నట్టు లేదు. కొందరు భయంకరంగా అరుస్తు న్నారు. నేను నీరసంగా నడుస్తూ హిరో షిమా వైపు నడక సాగించాను.

మర్నాడు తెల్లవారేసరికి నేను నగరం చేరాను. ఎట్లా నడిచానో ఇంత దూరం? నాకే తెలియదు. నగరం శివార్లలో వున్న కొండ పైకి నేను చేరే సరికి మిట్ట మధ్యాహ్నం అయింది.

నా కళ్లను నేనే నమ్మ లేక పోయాను. నిన్నటి సుందర నగరం నేడు శిథిలమై పోయి, స్మశానంగా మారింది. ఇంకా తగుల బడ్తునే వుంది. నగరం మొత్తంమీద రెండో మూడో భవనాలు మిగిలి వున్నాయి. కొండ మీద జనం గుంపులు గుంపులుగా వున్నారు.

వాళ్లు కాలిన వాళ్లు కొంత మంది. కన్న బిడ్డల్ని, తల్లి తండ్రుల్ని, ఆత్మీయుల్నీ కోల్పోయి రోదిస్తున్నారు జనం. భయంకరంగా వుంది ఆ దృశ్యం.

రెడ్ క్రాస్ వలంటీర్లు, డాక్టర్లు జనం మధ్య తిరుగుతూ గాయ పడిన వారికి చికిత్స చేస్తున్నారు. ఒక చోట ఆరు బయట ఆపరేషన్లు చేస్తున్నారు. కొంత మంది డాక్టర్లు.

చని పోయిన వారిని పెద్ద పెద్ద గోతుల్లో పడవేసి పూడుస్తున్నారు.

దారుణమైన దుర్గంధం ఆవరించి వుంది. తల తిరుగుతోంది. వళ్లు తూలి అట్లాగే కూల బడి పోయాను. నాకు స్పృహ తప్పి పోయింది.

****

నాకు తెలివి వచ్చే సరికి సెంట్రీఫ్యూజ్ ఆగి వుంది. వళ్లంతా నొప్పులుగా వుంది. తల విదిలించి, నెమ్మదిగాలేచాను. క్రిందికి దిగేసరికి ప్రొఫెసరు గారు నవ్వుతూ ఎదురు వచ్చారు.

"ఎలా వుంది? ఆర్ యూ నార్మల్"

"ఎస్ సార్! కానీ చాలా భయంకరమైన అనుభవం. నా కంటితో నేనుఅంతటి భయంకరమైన దారుణ వినాశనాన్ని చూడవలసి వచ్చింది. అసలు ఇంతటి పిచ్చి పనికి మనిషి ఎందుకు దిగజారి పోయాడు?"

ప్రొఫెసరు గారు విచారంగా తల ఆడించి, "అదే అర్థం కాని ప్రశ్నగా మిగిలి పోయింది. ఇక సమాధానం ఎట్లా దొరుకుతుంది" అని అడిగారు.

"ఈ 36 గంటలు మీరు ఏం చేస్తున్నారు? అని అడిగాను. టీ త్రాగుతూ ఇంతకీ నీ కలలకు నీవు చూసిన సంఘటనలకు సంబంధం కుదిరిందా?"

"సరిగ్గా అవే దృశ్యాలు. కలలు నిజం కావడం అంటే ఇదేనేమో? నేచర్ మేగజైన్ కి ఈవిషయం వ్రాద్దాము. గొప్ప సంచలనాన్ని కలిగిస్తుంది మన ప్రయోగం"

"అపుడే వద్దు నువ్వు కాల చక్రంలో వెనుకకు మాత్రమే వెళ్ల గలిగావు. ముందుకు కూడా వెళ్లి చూసి రావాలి. అప్పటికి గాని ప్రయోగం పూర్తి కాదు. వచ్చే వారం ప్రయత్నిద్దాము. ఈలోగా నీ అనుభవాల్ని విశదంగా రాసి వుంచు.

****

భోజనంచేసి బయటకు వచ్చేము. సిగరెట్లు అంటించుకుని నడుస్తున్నాము. "కాలనీ కమిటీ సభ్యుడైన మిఖాయిల్ గారిని కలుద్దామా?" అన్నాడు.

సరేనన్నట్లు తల ఊపాను. మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి వరండాలో నడక సాగించాము. ఒక గది ముందు నుంచుని "ఎంటర్" అనే టచ్ బటన్ నొక్కాడు. తలుపు తెరుచుకుంది. అర్థ చంద్రాకారంగా ఉన్న టేబుల్ వద్ద కుర్చీలో కూర్చుని సైపు కాలుస్తున్నాడు ఒక రష్యన్. మధ్య వయస్సు ఉంటుంది.

(సశేషం)

(గత సంచిక తరువాయి)

"ద్రాబోయి ఉత్రో! ద్రాస్త్ర వీత్య" అన్నాడాయన నవ్వుతూ.

మేము తిరిగి విష్‌చేసి ఆయన ఎదురుగా కుర్చీలలో కూర్చున్నాము.

"మిష్టర్ న్‌గాయి! మీరు భూమి మీదకు వెళ్ళేది ఎప్పుడు? ఈసారి వెళ్ళితే టిబెట్ ప్రాంతంలో సీస్మిక్ రికార్డింగ్స్ తీసుకురండి. ఈపాటికి హిమాలయన్ ప్లేటు సర్దుకుని ఉండాలని అనుకుంటున్నాము."

"యస్ కామ్రేడ్! ఇతను డాక్టర్ సుబ్రహ్మణ్యం."

ఆయన నవ్వి, "నాకు కొత్తగా పరిచయం చేస్తున్నారేమిటి?" అన్నాడు.

"పరిచయం చెయ్యాలి. ఎందుకంటే ఈయన 20వ శతాబ్దంలో నుండి జీరో ట్రాన్స్‌పోర్టేషన్‌లో ఇక్కడికి వచ్చేరు. ప్రస్తుతం మన ఎదురుగా ఉన్నది మన సుబ్రహ్మణ్యం కాదు."

"ఆహా! గుడ్! మరయితే భవిష్యత్ దర్శనానికి వచ్చారన్నమాట. మళ్ళీ ఆ రోజులకు వెళ్ళిపోతే ఎంత బావుండును. ఈ దౌర్భాగ్య స్థితికి మనిషి దిగజారిపోతాడని ఎవరూ అనుకుని ఉండరు బహుశా!" కాసేపు మా మధ్య మౌనం రాజ్యమేలింది. ఎవరి ఆలోచనల్లో వాళ్ళు మునిగిపోయాము.

ఆయన నిట్టూర్చి, లేచి నుంచుని "సరే! మన్యంగారూ! మీరు భూమిపైకి వెళ్ళదలచుకుంటే నగాయి గారి టీముతో వెళ్ళిరండి. కాని మీకు ముందేచెప్తున్నాను. మీ ప్రయాణం ఏమంత సంతోషదాయకమైనది కాదు. It will not be a pleasent experience"!

** ** **

మేము నలుగురం షటిల్ రాకెట్‌లో బయలుదేరి భూమివైపు ప్రయాణం సాగించాము. భూమి రానురాను దగ్గరవుతున్న కొద్దీ నాలో ఉద్రేకపు తరంగాలు ఉవ్వెత్తున లేస్తున్నాయి. ఏమైనా మిగిలి ఉందా? నేను, అభివృద్ధి చేయడానికి తోడ్పడిన అణుశాస్త్ర విజ్ఞానం చివరికి ప్రపంచాన్ని ఈ స్థితికి తీసుకువచ్చింది. మనిషి జీవితాన్ని మరింత సుఖమయం చేయడంపోయి,విజ్ఞానం వినాశనానికి దారితీసింది.

నా ఆలోచనలను అర్థం చేసుకున్నట్లుగా న్‌గాయి నా భుజం మీద చెయ్యివేసి "It had been a terrible mistake - Irreperable and unpardenable" అన్నారు.

ఈ దారుణం ఎట్లా జరిగింది? అని అడిగితే అతను ఈవిధంగా వివరించాడు.

పది సంవత్సరాల క్రితం జూన్ 16వ తేదీ తెల్లవారుజామున అమెరికా కొలరాడోలోని ఎర్‌ఫోర్స్ స్థావరంలో కంప్యూటర్ డిస్‌ప్లేపై వార్నింగ్ సిగ్నల్ వచ్చింది.

"FOUR SOVIET MISSILES LAUNCHED" కొద్ది సెకన్లలో దానిక్రింద మరొక లైను వచ్చింది.

"FLIGHT PATHS DIRECTED TO NEWYORK, WASHINGTON, LOS ANGELS, AND CHICAGO"

దానితో అమెరికాలోని అన్ని ఎర్లీవార్నింగ్ సిస్టమ్స్ ఆక్టివేట్ అయ్యాయి.

అమెరికాకు ఇంక 20 నిముషాల కాల వ్యవధి ఉంది. వెంటనే NORAD కేంద్రానికి చెందిన కంప్యూటర్ డిస్‌ప్లేపై అక్షరాలు మెరిగాయి.

"ALL SYSTEMS ACTIVATED. MISSILE BASES IN ARIZONA, TEXAS, CALIFORNIA TO BE IN ALERT"

ఇంక 15 నిముషాలు మిగిలి ఉంది.

అమెరికన్ ప్రెసిడెంట్‌కు ఈ వార్త అందజెయ్యబడింది. అసలే రష్యా అన్నా, కమ్యూనిస్టులన్నా విషం కక్కే అతను పులి అయిపోయాడు.

"RETALIATE" అన్నాడాయన.

వెంటనే యూరపు ఖండంలోని మిస్సైల్ కేంద్రాలు అన్నీ ఆక్టివేట్ అయ్యాయి.

ఇక 6 నిముషాలు మాత్రం మిగిలి ఉంది.

జర్మనీలోని గార్‌స్టాడ్ మిస్సైల్ కేంద్రంలోని 16 yx మిస్సైల్‌లు ఆకాశంలోకి లేచాయి. వెనుకనే ఇంగ్లండులోని డెర్బిషైర్ కేంద్రం నుంచి 36 మిస్సైల్‌లు ఉత్తర దిశగా పయనించాయి. వ్లాడివోస్తోక్‌కి 200 మైళ్ళ దూరంలో ఉన్న పసిఫిక్ మహాసముద్రంలోని అమెరికన్ నావెల్ బేస్ నుండి మరికొన్ని మిస్సైల్‌లు బయలుదేరాయి.

రష్యా నుండి బయలుదేరిన మిస్సైల్‌లు మరొక అర నిముషంలో అమెరికాపై పడతాయనగా NORAD కేంద్రంలోని కంప్యూటర్‌పై మరొక సిగ్నల్ వచ్చింది.

"FALSE ALARM. NO MISSILES"

అంతే! రష్యాలోని నగరాలన్నీ ధ్వంసమైపోయాయి. వెంటనే రష్యాలోని వివిధ కేంద్రాలలోని మిస్సైల్‌లు లేచి అమెరికా, యూరప్‌లపై పడ్డాయి. మొత్తం గంటన్నరలో విధ్వంసం పూర్తి అయింది. తెల్లవారకముందే భయంకరమైన చీకటి ప్రపంచాన్ని ఆవరించింది. కొన్ని వందల కోట్ల ప్రాణాలు నిద్రలోనే ఏం జరిగిందో తెలుసుకునే లోపలే శూన్యంలో కలిసిపోయాయి.

ఆ ప్రేలుళ్ళకి భూమి అదిరిపోయింది. సముద్రాలు ఉప్పొంగి తీరాలనున్న పట్టణాలను ముంచేశాయి. పెద్దపెద్ద భూకంపాలతో అనేక జనవాసాలు భూస్థాపితం అయ్యాయి.

అణు ప్రేలుళ్ళ వలన పుట్టిన అగ్నిగోళాలు పైకిలేచాయి. దానితో వేడిగాలులు ప్రపంచమంతటా ఆవరించాయి. ఆ వేడికి ఇంకా బ్రతికి ఉన్న జీవరాశి ఏమైనా ఉంటే కాలి మసి అయిపోయింది. మూన్నె బావులూ, అడవులు నిప్పంటుకుని దావానలం ప్రపంచం నలుమూలలా వ్యాపించింది. ఆకాశం నిండా నల్లటి బొగ్గుతో నిండిన మేఘాలు ఆవరించాయి. మిగిలి ఉన్న జంతు వృక్షరాశి ఏమైనా ఉంటే ఆవిరూదాకుడిచిపెట్టుకుపోయాయి. సముద్రాలలో ఉండే జీవరాశి చచ్చి నీటిపైకి తేలుతున్నాయి.

అంతర్జాతీయ సిబ్బందితో అంతరిక్ష పరిశోధనకై ఏర్పాటు చేసిన మూడు స్పేస్ కాలనీలలోని కొన్నివేలమంది మాత్రం బ్రతికి బయటపడ్డారు.

"MADNESS, PURE MADNESS"

మనిషి హిరోషిమాలో ఇచ్చిన మాటను నిలబెట్టుకోలేకపోయాడు.

** ** **

మా షటిల్ భూకక్ష్యలోకి ప్రవేశించింది. నెమ్మదిగా దిగడం ప్రారంభం అయింది. ఉత్తర అమెరికాపై ఎగురుతూ అట్లాంటిక్ తీరానికి చేరాము. మా షటిల్ నెమ్మదిగా క్రిందికి దిగింది. మేము నౌకలో దుస్తులను తలనుండి కాళ్ళవరకూ ధరించాము.

"ఇదే న్యూయార్క్. ఐమీన్ ఒకప్పటి న్యూయార్క్" అన్నాడు, నగాయి.

పెద్దపెద్ద గోతులు, ఇసుక గుట్టలు కన్పిస్తున్నాయి. సుందర భవనాలు నేడు కాంక్రీటు అస్థిపంజరాల్లాగా శిథిలమైఉన్నాయి. ఒకచోట ఒక పెద్ద విగ్రహం తలకాయ కన్పించింది. అమ్మాయి ముఖంలాగా ఉంది. దానికి సూర్య కిరణాలులాగా ముళ్ళ కిరీటం ఉంది. ఒక ప్రక్కగా కాగడాని పట్టుకున్న విరిగిన చెయ్యి ఉంది.

"అరె! స్టాట్యూ ఆఫ్ లిబర్టీ!" ఆశ్చర్యంతో అన్నాను. నాకేసి ఎవరూ పట్టించుకున్నట్లు లేదు. ఒకరి వెనుక ఒకరు నడుస్తున్నారు. కనుచూపుమేరలో మరొక కాంక్రీటు అస్థిపంజరం ఎదురయింది.

"UNO హెడ్‌క్వార్టర్స్" అన్నాడు నా మిత్రుడు.

నేను వెటకారంగా నవ్వి ఊరుకున్నాను. ఇక ఏదీ నన్ను ఆశ్చర్యపరచలేదు.

న్యూయార్క్ ప్రాంతంలో ఉన్న ఆటోమాటిక్ మానిటరింగ్ స్టేషన్‌లోని రికార్డు డిస్క్‌ను తీసుకుని మళ్ళీ షటిల్‌లో బయలుదేరాము.

అట్లాంటిక్ సముద్రం దాటి ఉత్తర యూరప్‌పై ఎగుర్తున్నాము. "వోల్గో గ్రాడ్ వెళ్దాము" అన్నాను నేను.

మేము 'వోల్గోగ్రాడ్' చేరేసరికి సాయంత్రం అవుతోంది.

బంగారురంగు కిరణాలు శిథిల నగరంపై పడ్తున్నాయి. నగరంలో మిగిలింది ఒక్కటి మాత్రమే.

చేతిలో బిడ్డను ఎత్తుకుని, పావురాన్ని ఎగరవేస్తోన్న మాతృమూర్తి విగ్రహం. అది మాత్రం చెక్కుచెదరకుండా నిలిచి ఉంది. విగ్రహం క్రింద "పీస్" (శాంతి) అని వ్రాసి ఉంది.

భవిష్యత్ కాలానికి మానవాళి అందించే సందేశం ఇదేనేమో!

** ** **

నేను కళ్ళు తెరిచే సరికి నా చుట్టూ చేరి నాకేసి ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నారు నామిత్రులు.

ప్రొఫెసర్ సోమసుందరం గారిని చూడగానే నాలో దుఃఖం కట్టలు తెంచుకుంది. ఆయన భుజంమీద తల ఆన్చి చిన్నపిల్లవాడిలా వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాను. ఎంత ఆపుకుందామన్నా దుఃఖంఆగలేదు. నా ఏడ్పుని ఆపే ప్రయత్నం ఆయన కూడా చేయలేదు. కొంతసేపటికి నాలో ఎమోషన్ తగ్గి నేను తేరుకున్నాను."

"ఇక ఈ ప్రయోగం మనకి వద్దు. భవిష్యత్తు ఏముంది కనుక? సర్వనాశనం తప్ప. ఈవిజ్ఞానం చివరికి వినాశనానికే దారితీస్తోంది. దీనికోసం కాలం వృధాచెయ్యడం ఎందుకు?" నా అనుభవాన్ని వీలయినంత ఉద్రేకరహితంగా వివరించాను ఆయనకు.

"ఈజీ, మైబోయ్" అని నా చేతిమీద నెమ్మదిగా తట్టి అన్నారు సోమసుందరం గారు.

"మనం మన ప్రయోగాన్ని ఒక సున్నితమైన భౌతిక ప్రాతిపదిక మీద ఆధారపడి నిర్మించాము. 'Time is a Suggesion of events' అవునా?"

నేను అవునన్నట్లుగా తల ఊపాను.

"మరి అదేవిధంగా ఒకే సంఘటన వివిధ కాల - విశ్వ చట్రాలలో (space - time frames) వివిధ రకాలుగా జరుగవచ్చును. ఉదాహరణకి E-కోలీ అనే ఏకకణ జీవి నుండి, మరొక ఉన్నతమైన జీవిగా పరిణామం చెందటానికి అనేకచోట్ల అవకాశాలున్నాయి. (Billion Billion possiblities). అయినా వాటిలో ఏదో ఒకే అవకాశం నిజం అవుతుంది. అలాగే భవిష్యత్తులో ఏ సంఘటన జరగటానికైనా అనేక లక్షల అవకాశాలు ఉంటాయి. ఉదాహరణకి నువ్వు రోడ్డు మీద నడుస్తూ ఉంటావు. ఒక స్కూటర్ అడ్డు వస్తుంది. నువ్వు దాని క్రింద పడకుండా తప్పించుకోవటానికి అనేక పద్ధతులున్నాయి. నువ్వు వేగంగా రోడ్డు దాటవచ్చును. లేదా ఆగిపోయి వెనుకకు రావచ్చును. కుడివైపుకి గాని, ఎడమ వైపుకి గాని తిరిగి స్కూటర్‌ని తప్పించుకోవచ్చును. అందువలన దేనికైనా గల అవకాలలో ఒకటి మాత్రమే జరుగుతుంది.

"కాని నేను చూసింది పచ్చి నిజం. మానవాళి తన భవిష్యత్తును కోల్పోయింది."

"ఒప్పుకుంటాను. కాని నువ్వు చూసినది అనేక లక్షల అవకాశాల్లో ఒక్కటి మాత్రమే. ఆ ఒక్క అవకాశంలో భూమి నాశనం అయింది. లేదా అవబోతోంది. ఒప్పుకుంటాను. కాని అది ఒక్కటే మానవాళికి నిర్దేశించబడిన భవిష్యత్తు కాదు కదా!"

"అంటే?"

పోనీ, ఈవిధంగా ఆలోచించు. భూమిపై ఒకప్పుడు సరీసృపాలు (Reptiles) విచ్చల విడిగా సంచరిస్తూ ఉండేవి. నేడు మానవుడు ఏవిధంగా భూమిపై అత్యంత బలశాలిగా లెక్కించబడుతున్నాడో అట్లా సరీసృపాలు భూతలం మొత్తం వ్యాపించి ఉండేవి. వాటికి ఎదురు నిలువకల్గిన జంతువు లేదు. కాని ఉన్నట్లుండి కొన్నివేల సంవత్సరాల కాలంలో మొత్తం సరీసృపాలు మచ్చుకి లేకుండా పోయాయి. దీనికికారణం ఏమిటి? బలంతో, శరీర పరిమాణంలో ఏవిధంగాను సరితూగలేని పాలిచ్చి పెంచే జంతువులు భూ ఉపరితలాన్ని ఆక్రమించుకున్నాయి. ఇది ఎందుకు జరిగింది. ఏదైనా ఒక పెద్ద తోకచుక్క భూమిని ఢీకొని ఉండవచ్చును. మరొక గ్రహశకలం భూమిపై పడి ఉండవచ్చును. అందుచేత అటువంటి అవాంతరాలు జరుగవు అని చెప్పలేము. అట్లానే జరిగి తీరుతాయి అని చెప్పలేము. ఎందుకంటే సరీసృపాలు అంతరించినంత మాత్రాన భూమిపై జీవకోటి సర్వనాశనం కాలేదు కదా? ఎందువలన?"

"ఎందుకంటే విశ్వాంతరాళంలోని అత్యంతవిలువైనది 'జీవం'. అది పరిస్థితులకు అనుగుణంగామారుతుంది. ఎన్ని అవాంతరాలనైనా ఎదుర్కొని జీవించగల్గుతుంది."

"అవును. అది జీవరహస్యం. మరొక విషయం. ఈరోజు మానవుని, అంటే జీవుల [illegible] మేథస్సు అనంతంగా అభివృద్ధి చెందిలది. ప్రకృతికి అనువుగా తాను మారటమే కాదు, ప్రకృతిని తనకు అనువుగా మార్చుకోగలడు. సర్వనాశనం కాకుండా తనను తాను కాపాడుకోగలడు. భవిష్యత్తు ఎప్పుడూ ఆశాజనకమే!"

"నేటికంటే రేపు ఎప్పుడూ సుందరమైనదే కదా! మానవ జాతి భవిష్యత్తు సర్వనాశనం వైపు మాత్రమే ప్రయాణించాలని గతి నిర్ధారణ జరుగలేదు. జరుగదు కూడా. అంతిమంగా శాంతి జయిస్తుంది. శాంతి శక్తులు వినాశకరశక్తులపై అంతిమవిజయాన్ని సాధిస్తాయి. సాధించి తీరాలి కూడా!"

"Perhaps!!"

(అయిపోయింది)